

Sygn. akt IX Ka 498/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Babilon- Domagała

Sędziowie: SSO Leszek Grzesiak

SSO Adam Zarzycki (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Monika Ćwiek

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2015 roku

sprawy M. K. (1)

oskarżonej o przestępstwo z 212 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego A. Z. (1), pełnomocnika oskarżyciela prywatnego M. Z. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Skarżysku Kamiennej

z dnia 6 listopada 2014 roku sygn. akt II K 94/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od oskarżycieli prywatnych A. Z. (1) i M. Z. (1) na rzecz oskarżonej M. K. (1) kwoty po 615 (sześćset piętnaście) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem obrońcy oskarżonej w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżycieli prywatnych A. Z. (1) i M. Z. (1) kwoty po 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze.

IX Ka 498/15

UZASADNIENIE

M. K. (1) oskarżona była o to , że :

w dniu 26 kwietnia 2012 r. w S. pomówiła M. Z. (1) i A. Z. (1) , że w stanie upojenia alkoholowego sprawują opiekę nad małoletnią H. , którą to okoliczność zgłosiła do Komendy Wojewódzkiej w K. , w wyniku czego w/w zostali poddani badaniu na zawartość alkoholu w obecności policjanta i prokuratora ,

tj. o czyn z art. 212 § 1 kk .

Sąd Rejonowy w Skarżysku – Kamiennej wyrokiem z dnia 6 listopada 2014 r. w sprawie II K 94/13 orzekł co następuje :

I . oskarżoną M. K. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu zabronionego ,

II . na podstawie art. 632 pkt 1 kpk kosztami procesu obciążył oskarżycieli prywatnych M. Z. (1) i A. Z. (1) .

Powyższy wyrok zaskarżony został przez pełnomocnika oskarżycieli prywatnych M. Z. (1) i A. Z. (1) adw. P. N. oraz pełnomocnika oskarżyciela prywatnego M. Z. (1) adw. A. P. w całości na niekorzyść oskarżonej .

Pełnomocnik oskarżycieli prywatnych M. Z. (1) i A. Z. (1) adw. P. N. zarzucił temu wyrokowi :

1) mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego , w szczególności zaś art. 7 kpk , art. 410 kpk i art. 424 § 1 kpk poprzez ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób sprzeczny z przeciętną wiedzą i zasadami prawidłowego rozumowania , nieoparcia wyroku na całokształcie bogatego wszak materiału dowodowego oraz nieustosunkowanie się dowodów przemawiających na niekorzyść oskarżonej ,

2) wynikający z naruszenia powyższych przepisów prawa procesowego błąd w ustaleniach faktycznych sprowadzający się do stwierdzenia , iż oskarżonej nie można przypisać dokonania zarzucanego jej czynu .

Podnosząc te zarzuty wniósł on o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Skarżysku – Kamiennej do ponownego rozpoznania .

Pełnomocnik oskarżyciela prywatnego M. Z. (1) adw. A. P. na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk zarzuciła temu wyrokowi :

I . obrazę przepisów prawa procesowego , mającą wpływ na treść orzeczenia , a mianowicie :

1 . art. 410 kpk poprzez wybiórczą ocenę materiału dowodowego w sprawie i przyjęcie na takiej podstawie , że zachowanie oskarżonej nie naraziło M. Z. (1) na poniżenie go w opinii publicznej ani na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu , w sytuacji gdy oskarżona działała celowo w celu poniżenia M. Z. (1) , bowiem :

a) pełnomocnik M. K. (1) poradziła jej aby udała się do najbliższego komisariatu policji celem zweryfikowania czy oskarżyciel prywatny jest pijany , a M. K. (1) - wbrew tej poradzie udała się do pracodawcy oskarżyciela tj. Komendy Wojewódzkiej Policji w K. , pomimo że mogła faktycznie udać się do najbliższej komendy ,

b) oskarżona podała , że zawiadomiła KWP w K. bo była przestraszona i chciała zobaczyć dziecko , a pomimo tego nie pojechała do pracodawcy byłego męża w sytuacji , gdy naturalnym odruchem matki , gdyby faktycznie miała podejrzenia , że jej dziecko jest pod opieką pijanych osób - winno być pojechanie po córkę do B. ,

c) oskarżona zażądała przebadania w Komendzie Policji w S. , z którą współpracuje M. Z. (1) , odmawiając przeprowadzenia badania M. Z. (1) przez funkcjonariuszy w miejscu zdarzenia , co spotkałoby się z mniejszym odzewem , tylko czekała na rodzinę Z. i córkę na K. ,

d) wskutek zawiadomienia oskarżonej , o całym zajściu dowiedział się nieoznaczony krąg osób , ponieważ :

- na miejscu na K. w S. na oskarżyciela czekała Prokurator Janczara , zastępca Naczelnika Wydziału Kryminalnego G. K. i policjanci (zeznania G. K. k . 133) ,

- poinformowany został również Naczelnik Wydziału (...) Operacyjnej , gdzie pracuje oskarżyciel , Komendant Wojewódzki Policji oraz kierownik oskarżyciela ,

- ponadto dyżurny oficer G. K. sporządził notatkę i przesłał ją faksem do Komendy Wojewódzkiej Policji , a ponadto jak zeznał w całej K. jest monitoring i przedmiotowe zdarzenie zostało zarejestrowane , co znowu trafia do nieoznaczonego kręgu współpracowników i znajomych oskarżyciela (k . 133) ,

- podczas badania byli obecni przypadkowi funkcjonariusze (zeznania G. K. k . 133v) , a więc kolejne nowe osoby dowiedziały się o konflikcie (oprócz przełożonych) . Zostały również zapisy w książce nadzoru i w dokumentacji (zeznania G. K. k . 133v) ,

e) oskarżona zeznała , że była przestraszona , że nie chciała nikogo poniżyć , gdy tymczasem jak wynika z treści notatki urzędowej z dnia 4 marca 2013 r. znajdującej się na k . 200 akt sprawy , mł. (...) M. K. (2) z Wydziału (...) KGP w K. napisała „ w związku z pismem M. Z. (2) z dnia 2.01.2013 r. nadesłanym do Wydziału w K. Biura Spraw Wewnętrznych Komendy Głównej Policji za pośrednictwem Wydziału (...) i Nadzoru (...) KGP (...) oskarżona rok po zdarzeniu nadal informowała opinię publiczną o tym , że M. Z. (1) pijany opiekował się córką w dniu zdarzenia objętym aktem oskarżenia ,

2 . art. 424 § 1 kpk poprzez brak wskazania , jakie dowody Sąd uznał za wiarygodne , a jakim odmówił wiarygodności i na jakiej podstawie , co uniemożliwia prawidłową weryfikację uzasadnienia wydanego orzeczenia i przyjęcie , że dowody wskazane w pkt wyżej nie zostały uwzględnione przy wyrokowaniu , bowiem brak ich omówienia ,

3 . art. 410 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego i przyjęcie , że motywem zawiadomienia o tym , że M. Z. (1) , A. Z. (1) i A. Z. (2) sprawują opiekę nad dzieckiem pod wpływem alkoholu , w sytuacji gdy :

a) rozmawiała tylko z M. Z. (1) , nie widziała i nie słyszała pozostałych członków rodziny Z. , zaś jej pytanie „ czy pan jest z moim dzieckiem ? ” , mogło spotkać się ze zdziwieniem i śmiechem M. Z. (1) i zostać ocenione że to ona znajduje się pod wpływem alkoholu ,

b) oskarżona zapytała rozespane dziecko 5,5 roczne czy jej tato jest pijany i następnie czekała na nie na K. w S. oczekując na rodzinę Z. ,

c) sąd opiera ustalenia na zeznaniach świadka A. B. (1) (siostra oskarżonej) , która zeznała , że oskarżona powiedziała , że rozmawiała z H. i w pewnym momencie telefon od córki wziął M. Z. (1) , który jakby udawał pijanego przez telefon . Siostra była na tyle rozstrzęsiona , że sama pojechała do B. (k . 115v) , stoi wprost z dowodami przeprowadzonymi w sprawie ,

4 . art. 170 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego w postaci opinii sądowo-psychiatrycznej oskarżonej na okoliczność aktualnego stanu psychicznego w dacie czynu i w okresie prowadzonego postępowania ,

II . błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść , a wyrażający się w przyjęciu , że :

1 . M. Z. (1) zdarzało się odbierać córkę bez zgody oskarżonej , gdyż jedynie telefonując do pracy oskarżonej zostawiał jej koleżankom z pracy informację , że odbierze córkę , podczas gdy w dniu zdarzenia oskarżyciel próbował się skontaktować z byłą żoną , ale ta miała wyłączony telefon i brak dowodów na to by odmówić wiarygodności zeznań oskarżyciela w tym zakresie ,

2 . konflikt powstał na tle spotkań z H. Z. , których to dat strony nie potrafią ustalić bezkolizyjnie , w sytuacji gdy kontakty te zostały uregulowane przez Sąd Rejonowy Wydział III Rodzinny w K. w postanowieniu zabezpieczającym , ale M. K. (1) nie respektuje tego orzeczenia ignorując postanowienie sądu , przez co M. Z. (1) nie widział córki od ponad roku ,

3 . M. Z. (1) odpowiada za zaistniałą sytuację , bowiem przekroczył swoje uprawnienia zdobywając dane teleinformatyczne M. K. (1) , podczas gdy sprawa Ds. 341/13/S została prawomocnie umorzona postanowieniem z dnia 27 czerwca 2013 r. z braku znamion czynu zabronionego i pomimo szerokiego uzasadnienia w tym zakresie poczynionego przez Sąd Rejonowy w Skarżysku – Kamiennej nie ma ona związku ze zdarzeniem objętym prywatnym aktem oskarżenia ,

4 . okoliczności sprawy wskazują , że M. K. (1) działała tylko w trosce o dobro córki bez zamiaru nawet ewentualnego poniżenia M. Z. (1) , podczas gdy właściwa , a nie wybiórcza ocena materiału dowodowego w sprawie pozwoli na przyjęcie , że oskarżona swoim zachowaniem wypełniła znamiona przestępstwa określonego w art. 212 § 1 kk .

Podnosząc te zarzuty apelująca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania .

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacje pełnomocników oskarżycieli prywatnych nie zasługują na uwzględnienie . Obie apelacje zawierają przede wszystkim zarzuty obrazy przepisów postępowania , mającej według apelujących , wpływ na treść orzeczenia . Apelacja adw. P. N. zarzuca obrazę art. 7 kpk , art. 410 kpk i art. 424 § 1 kpk , natomiast apelacja adw. A. P. , która wprawdzie podnosi zarzut obrazy art. 410 kpk i art. 424 § 1 kpk , to z treści zarzutu obrazy art. 410 kpk wynika , iż chodzi także o obrazę art. 7 kpk . Obie apelacje podnoszą także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia , będący konsekwencją wskazanych naruszeń przepisów postępowania . Ponieważ obie apelacje zawierają zbliżone zarzuty , celowe jest łączne ich omówienie .

Odnosząc się do zarzutów obrazy art. 7 kpk , art. 410 kpk i art. 424 § 1 kpk należy stwierdzić , iż zarzuty te są bezpodstawne . Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe , zebrał dowody niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy , poddał je właściwej ocenie , której rezultatem są trafne ustalenia faktyczne . Swoje stanowisko w tym zakresie Sąd przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku , które spełnia wymogi określone w art. 424 § 1 kpk . Przede wszystkim brak jest podstaw do podważania oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji . Ocena ta spełnia wymogi określone w art. 7 kpk , nie można jej uznać za wybiórczą i dowolną oraz sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania .

Przedmiotem osądu jest zdarzenie z dnia 26 kwietnia 2012 r. , w którym oskarżona miała pomówić oskarżycieli prywatnych , że w stanie upojenia alkoholowego sprawują opiekę nad małoletnią córką oskarżonej i M. Z. (1) przez zgłoszenie tego faktu do Komendy Wojewódzkiej Policji w K. , w wyniku czego zostali oni poddani badaniu na zawartość alkoholu . Ustalenia Sądu co do okoliczności zgłoszenia przez oskarżoną do dyżurnego KWP w K. o podejrzeniu sprawowania opieki nad córką przez byłego męża i jego rodziców w stanie po spożyciu alkoholu nie budzą wątpliwości . Mają one oparcie w wyjaśnieniach samej oskarżonej , ale także zeznaniach oskarżycieli prywatnych M. Z. (1) i A. Z. (1) oraz A. Z. (2) . Bezsporne jest bowiem , na podstawie tych dowodów , że oskarżyciel prywatny tego dnia odebrał dziecko z przedszkola , nie uzgadniając tego z oskarżoną , w wyniku czego telefonowała ona do niego w celu ustalenia czy jest nim dziecko . Po rozmowie z dzieckiem oskarżona nabrała podejrzeń co do stanu trzeźwości byłego męża i pozostałych osób będących z córką . Oskarżona po rozmowie z oskarżycielem , który śmiał się w czasie rozmowy , mogła mieć wątpliwości co do stanu jego trzeźwości , stąd jej rozmowa z córką . Trzeba dodać , iż z zeznań świadka A. B. (2) , siostry oskarżonej wynika , iż z relacji oskarżonej wyglądało tak , jakby oskarżony udawał pijanego . Co do zeznań tego świadka należy dodać , iż z pewnością się myli twierdząc , iż oskarżona udała się po dziecko do B. , skoro bezsporne jest , iż dziecko odebrała z K. w S. . Okoliczność ta nie ma jednak większego znaczenia . Wszystkie te okoliczności mogły wskazywać na istniejące wątpliwości co do stanu trzeźwości oskarżyciela .

W apelacji adw. A. P. silnie akcentowana jest kwestia miejsca zgłoszenia przez oskarżoną jej podejrzeń o stan trzeźwości byłego męża . Według apelującej bowiem oskarżona powinna udać się do najbliższej jednostki Policji a nie do KWP w K. , czyli pracodawcy oskarżyciela , a przede wszystkim pojechać po córkę do B. . Z tym stanowiskiem nie można się zgodzić . Oskarżona potraktowała miejsce pracy byłego męża , Komendę Wojewódzką Policji jako tą jednostkę . Nie można z tego powodu czynić jej zarzutu . Podobnie nie można jej zarzucić , iż od razu nie udała się po dziecko , skoro uczyniła to niezwłocznie po zgłoszeniu swoich podejrzeń dyżurnemu KWP w K. i poinformowaniu jej , iż stosowne badanie trzeźwości przeprowadzi K. w S. w obecności prokuratora . Również należy podkreślić , że o miejscu badania zdecydował dyżurny KWP w K. wskazując Komendę Miejską Policji w S. , co było tym bardziej uzasadnione z uwagi na konieczność udziału prokuratora . Zupełnie bezpodstawny jest zarzut obrazy art. 170 kpk przez oddalenie wniosku w przedmiocie przeprowadzenia dowodu z opinii psychiatrycznej co do stanu

zdrowia psychicznego oskarżonej , żadne bowiem ujawnione okoliczności nie nasuwają wątpliwości co do stanu jej poczytalności .

W konsekwencji należy uznać , że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji dotyczące przedmiotowego zdarzenia miały oparcie w przeprowadzonych i należyście ocenionych dowodach . Należy tylko dodać , że ustalenia dotyczące innych okoliczności (wzajemnych relacji między byłymi małżonkami , opieki nad córką , toczących się postępowań) nie mogą być kwestionowane , dotyczą jednak okoliczności nie związanych bezpośrednio z zarzucanym oskarżonej czynem .

Należy także podzielić stanowisko Sądu , że zachowanie oskarżonej nie wyczerpało znamion przestępstwa z art. 212 § 1 kk . Wbrew apelującym , motywem działania oskarżonej był niepokój o córkę i niezrozumiałe dla niej zachowanie byłego męża . Na podstawie powyższych ustaleń , oskarżona mogła mieć podejrzenie co do stanu trzeźwości byłego męża i jego rodziców . Nie można dopatrywać się w zachowaniu oskarżonej zamiaru poniżenia oskarżycieli czy też narażenia oskarżyciela prywatnego M. Z. (1) na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu policjanta . Trafnie również Sąd ocenił , iż oskarżona nie rozpowszechniła informacji o badaniu trzeźwości oskarżycieli prywatnych wśród nieoznaczonego kręgu osób . Z uwagi na charakter i miejsce pracy oskarżyciela prywatnego M. Z. (1) oczywiste jest , że o fakcie badania jego trzeźwości musiał być powiadomiony Komendant Wojewódzki Policji , oficer dyżurny , Naczelnik Wydziału (jego bezpośredni przełożony) , czy też funkcjonariusze wykonujący badanie i prokurator . Wszystkie te osoby z faktem tym zapoznały się w związku z charakterem swojej pracy i pełnionymi funkcjami . Podnoszona kwestia kolejnego pisma oskarżonej z dnia 4.01.2013 r. skierowanego do Biura Spraw Wewnętrznych KGP jest bezprzedmiotowa , gdyż wykracza poza granice zarzutu .

Z tych względów Sąd Okręgowy nie uwzględnił obu apelacji i utrzymał zaskarżony wyrok w mocy (art. 437 § 1 kpk , art. 456 kpk) . O kosztach należnych oskarżonej z tytułu wydatków związanych z udziałem obrońcy w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 636 § 1 i 3 kpk . O opłacie za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych - t. j. Dz. U. z 1983 r. , Nr 49 , poz. 223 z późn. zm.) .